

988

כי תשא

כניסת השבת: 17:23

יציאת השבת: 18:14

רבנו תם: 18:55

ע"פ אופק ת"א

יח' באדר התשפ"ו

טוב העלון השבועי להסות בה'

האוצר הסודי

שעבר עליו יום הכיפורים. ומדוע? לפי שביזיונות מכפרים ומטהרים את האדם, כמו שיום הכיפורים מכפר ומנקה את האדם מכל עוון."

לכן, כשהגיע שמעי בן גרא וקילל את דוד המלך קללה נמרצת, רצו שרי צבאו של דוד להרוג את שמעי. עצר אותם דוד המלך ואמר: "הניחו לו כי ה' אמר לו קלל",

(שמואל ב' טז י), ועל כך אמרו חז"ל כי באותה שעה זכה להיות רגל רביעית במרכבה.

ומדוע? הסבירו צדיקים כי באמת אי אפשר למי שיש בו חלק גשמי להתעלות עד למדרגה גבוהה שכזו להיות רגל רביעית במרכבה של הבורא יתברך, אך אותם אלו שחירפו אותם, ביזו אותם בביזיונות קשים, הרי ששפכו את דמם ממש, והרי שבכך נסתלקו ממנו כל 'הדמים הרעים' של הגוף הגשמי ונותר בו רק החלק הטוב והרוחני, ולכן זכה להיות רגל רביעית במרכבה, שזה משיגים רק אדם ללא גוף גשמי...

- המשך בעמוד 3 -

לאחר חטא העגל, משה רבנו, סנגורם של ישראל, מוכיח אותם קשות על מעשה העגל, ובסיום התוכחה, לוקח משה רבנו את אוהלו ומוציא אותו מחוץ למחנה, כאות מחאה על החטא הגדול.

אלא, שאז מתרחש דבר יוצא דופן: "והיה כצאת משה אל האהל, יקומו כל העם ונצבו איש פתח אהלו, והביטו אחרי משה עד בואו האהלה". מיד עם יציאת משה, הביטו הכל לאחוריו. על מה הביטו עם ישראל? אומר המדרש (שמות רבה): החלו ליצני הדור לצחוק על משה ואמרו: "ראו את צווארו של בן עמרם, כיצד הוא נראה שמן ועב בשר! אין זה אלא בגלל שכאשר אסף את הכסף למשכן, לקח אחוזים רבים לכיסו, ומהם מענג הוא את עצמו על חשבון הציבור (ח")".

אומר החת"ם סופר זצ"ל: כששמע משה רבנו את הביזיונות הללו, לא כעס ולא השיב להם. ידע הוא כי הכל עשה על פי ה', ואף על פי כן, לא זעם עליהם, והתקיים בו: "אשרי מי שחושדין אותו ואין בו".

לכן, זכה כאן משה רבנו להתעלות גדולה ונוראה יותר מכל מקום אחר בתורה, ומיד אומר הפסוק: "ודיבר ה' אל משה פנים אל פנים, כאשר ידבר איש אל רעהו" (לג), (א) - שזכה לדבר שאף נביא לא זכה, והכל בזכות הביזיונות שקיבל במעמד זה.

כמה גדול ונורא מעלתו של האדם שביישו אותו, פגעו בו וביזו אותו, והוא מצליח לנשך שפתיים ולא להגיב, שהוא מגיע למעלות רמות ונעלות, שאין אדם רגיל יכול להגיע אליהם אף אחר עמל גדול.

המשגיח של ישיבת פונוביז', הגה"צ רבי יחזקאל לוויןשטיין זצ"ל אמר פעמים רבות לתלמידיו: "דעו לכם, כי אדם שבאו עליו ביזיונות, נחשב הוא ממש כמי

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מו"א ועט"ר מיכאל בן אורה

קלרה חתון בת סלחה

ולרי בן אירנה

גאולה בת בלור

לעילוי-נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה, הרב שמעון בן בחריה מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. גבריאל בן סמיה. שרית שרה בת מריאן. שרית שרה בת ויקטוריה. גלילי הכהן בן כוכבה. יוסף בן תמו. טובה בת מרים. יצחק בן טובה. תקווה בת פנינה. סופיה שרה בת רוזה. אבלין עדינה בת פרחיה. ר' אברהם בן ר' סעדיה. עמרון אורי בן יוסף. סאן אמנון בן שרה הי"ד, משה כהן בן נוהת ויוסף. יעקב בן שמחה. טליה מרים בת דינה וחיים. חסיבה בת רינה. הרצל דואק בן מאיר.

לרפואה, פרנסה והצלחה: מ"א צ.ב.מ. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. גאולה בת דבורה. שרה חיה רפאלה בת רחל. יאיר חיים בן ענבל שרה

זש"ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מוזל. אליס בת פרידה. בתחן בת גילה ורחמה. הדר בת נחמה. רוויה בת ולרי. זיווג הגון: אביאל בן רויטל.

סגולות וישועות

מתוך פקודיך דרשתי

סגולת 'אמתלאי בת רכנבו'

כתב בספר אורות אילים (תקל"ד): "הרוצה להצליח לפני שר ושלטון, קודם שיעמוד לפניו יאמר 17 פעמים את שם אמו של אברהם אבינו: 'אמתלאי בת רכנבו', ויזכה להצלחה".

הטעם שיש בהזכרת שם זה להצלחה, כתב 'בעליל לארץ' (תלמיד החת"ם סופר): "משום דכתיב באברהם (בראשית יב, ג) "ואברהם מברכך", ואדם המברך לאברהם - מתברך, ואפילו לאחר מותו, לכך טוב לידע שם אמו, לברכו בשם אמו". למדנו מכאן, שהרוצה להתברך, די לו שיברך את אברהם אבינו ויזכיר שם אמו - ובעבור זה יתברך".

ידוע מהגאון הקדוש מקלויזנבורג צוק"ל שאמר במחנות ההשמדה למספר יהודים שיאמרו את שמה של אם אברהם אבינו "אמתלאי בת רכנבו" כמה וכמה פעמים וניצלו באותות ובמופתים על טבעיים.

(מתוך גיליון 'פיקודיך דרשתי')

הלכות והליכות

הלכה יומית / הרב יעקב ששון שליט"א

שאלה: בכל סעודת שבת הוריי מגישים עוגות, טרם ברכת המזון, ואיני יודע האם עלי לברך עליהם 'מזונות' או לא?

תשובה: מאכל הבא בסעודת פת (לחם), והוא מענין הסעודה, כגון בשר ודגים וסלטים וכיוצא בזה - אין מברכים עליו בשעת הסעודה, מפני שעיקר הסעודה הוא הלחם, וכל המאכלים נפטרים בברכת המוציא לחם מן הארץ.

כל זה דוקא במאכלים שהדרך לאכלם עם פת, אבל דבר הבא לקינוח בסיום הסעודה, כגון סוכריות או פיצוחים ופירות וכדומה, מברכים עליהם את הברכה הראויה להם (אך אין מברכין עליהם ברכה אחרונה, שנפטרים בברכת המזון).

* על "פת הבאה בכסנין" מברכים 'מזונות'. ונחלקו רבותינו הראשונים מהי "פת כסנין": יש אומרים שהיא פת העשויה כמין כיסים ממולאים, (כגון עוגה הנקראת "ברייש" וממולאת תפוחים), ויש אומרים שהיא פת מתוקה כגון עוגה, ויש אומרים שהיא פת קשה ונכססת בשיניים, כגון קרקר. וכיוון שיש מחלוקת בדבר, על כל אחד מהשיטות מברך מזונות.

ואולם, כל זה שלא בסעודה, אך אם נמצא בסעודה, מברך על פת הבאה בכיסנים 'מזונות', רק אם מתקיימים שלושת התנאים: עשויה כמין כיסים + מתוקה + נכססת. לכן, אין מברכים על עוגות המובאות בסיום הסעודה. ורק אם מתקיימים שלושת התנאים + סילקו המפה. אך אם לא סילקו המפה - אין לברך עליהם כלל.

ש. פריאנט מאמנת
בשיטת הרב פנגר
לניהול רגשות

כשאת מפרשת את זה כ"הוא זקוק לי כדי לווסת את עצמו", את עוברת **ממצב של מגננה למצב של הנהגה**.

עזרה ראשונה ברגע ההתפרצות: בזמן התפרצות, המוח הרגשי שולט וההיגיון של הילד כבוי. השתמשי במודל הבא כדי להרגיע את הרוחות:

- ע - עצור.** אל תגיבי מיד. קחי נשימה עמוקה.
- צ - צמצם.** צמצמי מילים. הסברים ארוכים רק מתסכלים ילד שנמצא בסערה רגשית, הוא לא יכול לקלוט כעת.
- ו - ודא.** ודאי שכולם בטוחים (הרחיקי חפצים מסוכנים, מנעי פגיעה פיזית). הוא בסערה בלתי נשלטת.
- ר - רגש.** שקפי את הרגש שלו במילה אחת ("מתסכל", "מרגיז") וחכי לירידת מתח.
- הערה חשובה:** הקפיד ליישם את הכללים הללו. לפעמים התגובה שלך יכולה לגרום לעוד התפרצויות זעם אצל הילד, מבלי להתכוון. אם כתוצאה מהצעקות הוא מקבל תשומת לב מוגברת (גם אם היא שלילית, כמו כעס) או בסוף מקבל את מה שרצה, המוח שלו לומד שזה עובד, והוא ימשיך לעשות זאת שוב ושוב.
- מה עושים:** הגיבי במינימום מילים ומקסימום מעשים - הציבי גבול פיזי ששומר על בטיחותך ובטיחות הילד.

משבר ההתבגרות

אני אמא לשניים ב"ה. הבן הגדול שלי בן ארבע וחצי, ולאחרונה כשאני מסרבת לבקשה שלו או לא מסכימה איתו, הוא ממש מתעצבן ומתחיל להעיף דברים, לצעוק ולעיתים גם מרביץ לי. מה אני יכולה לעשות?

תשובה: אמא יקרה, לפני הכל - תנשמי. את לא לבד, וזה לא אומר שנכשלת. זה רק אומר שהילד שלך עובר שינוי בניהול רגשות, ואת המורה הכי טובה שלו. אימהות רבות פוגשות דבר דומה. זו תחושה מתישה, לעיתים מערערת ואפילו פוגעת, אך היא חלק בלתי נפרד מאתגרי הגיל. גיל ארבע הוא גיל של התפתחות עצומה, המלווה ברצון עז לעצמאות לבין היכולת לווסת רגשות ותסכולים.

ראשית, דעי כי במצב זה הילד זועק לעזרה ומבקש שיכוונו אותו ויבינו שהוא עובר תהפוכות.

שנית, כשילד מזלזל או צועק, המוח שלנו נוטה לפרש את זה כ"הוא מזלזל בי" או "איבדתי סמכות". הפרשנות הזו מייצרת אצלנו רגש, בעקבותיו אנחנו הופכות לכועסות וחסרות אונים. **מה עושים:** בואי נשנה את הפרשנות! **הילד שלך נמצא בהצפה רגשית.** המוח שלו עדיין לא פיתח את היכולת לעכל אכזבה. הוא לא פועל נגדך, הוא פשוט לא יודע איך להכיל את ה"לא" של המציאות.

האוצר הסודי

לחלוטין - אם הרב יקבל נזיפה או ביזיון, הצרה תחלוף לחלוטין!

החליט הרבי מזלאטשוב ללכת יחד עם תלמידו רבי אהרון לייב אל העיר 'ברודי' בשביל לתור ולחפש אחר ביזיון טוב ועסיסי. בהגיעם לעיר מוקדם בבוקר, הם נכנסו לאכסניה והחלו בתפילת שחרית. הרבי מזלאטשוב שהיה מתפלל בכל רשפי התלהבותו, המשיך להאריך בתפילת שחרית, כמעט עד סוף היום.

בעל האכסניה, שהיה כפרי פשוט, אך בעל תמימות ויראת שמיים גדולה, ראה כי הרבי מזלאטשוב עדיין עסוק בתפילת שחרית כמעט עד סוף היום, החל לצעוק עליו בקולי קולות: "פושע ישראל, וכי אתה רבי כמו שמדברים עליך? אתה מחלל השם הכי גדול! - להתפלל עדיין שחרית עד לשעה כזו של סוף היום, שומו שמיים! איך אינך מפחד לזלזל כך בכבודו של ה' יתברך!".

תלמידו רבי אהרון לייב שעמד מהצד וראה זאת, אמר לו: "רבנו!, רואה אני ברוח הקודש כי ב"ה התבטלה הגזירה!", ושניהם קפצו בשמחה.

אלא, שבעל האכסניה לא נרגע, הוא רץ במהירות אל הרבי מזלאטשוב על מנת להכות בו, כצער וכאב על ביזוי כבוד ה', אלא שאז תפס אותו רבי אהרון לייב ואמר לו: "עד כאן, חדל ירך מחטוא". שניהם יצאו מהאכסניה, כשרבי אהרון לייב אומר לרב: "רואה אני בצורה ברורה ומוחשית כי אין יותר גזירה על בני משפחתך, וכי הביזיון הזה היה הניקוי האחרון למחיקת הגזירה הקשה", ושב שניהם לשלום לביתם.

צדיקים וגדולי עולם היו מחכים ומצפים בכיליון עיניים לביזיון, אשר הוא מתנה גדולה השווה במשקלה כיום הכיפורים וכנגד כל ייסורי הגיהנום, המבטלת כל גזירות קשות, וכיצד תוכל לפספס זאת אחר צעקות ובושות שעשו לך!...

מספרים על הרבי הקדוש מהר"מ מזלאטשוב זי"ע, שבאחד הימים נכנס לחדר סגור למשך שבעה ימים וסירב לצאת ממנו.

שלחה הרבנית את תלמידו הצדיק רבי אהרון לייב מפרמישלאן שישאל את הרב מה קרה, שהוא אינו מוכן לצאת ולפגוש באף אדם, ובקושי אוכל ושותה. הגיע רבי אהרון לייב לבית רבו ומצא אותו שוכב בפישוט ידיים ורגלים. "מה קרה, כבוד הרב, כולם דואגים!".

"ישנה גזירה קשה מאד על בניי היקרים", השיב הצדיק, "ואיני יודע כיצד אוכל לבטלה, טרם תבוא ותפגע קשות במשפחה".

אמר לו ר' אהרון לייב: "אל דאגה, אני אצטרף כעת לתפילות ותחנונים לביטול הגזירה, ובלבד, שהרב ילך מעט לאכול ולשתות, כדי שחלילה לא תיפגע בריאותו של הרב". הרבי מזלאטשוב הסכים והלך לאכול, בעוד תלמידו הצדיק ממשיך להפציר בתפילות במקומו. לאחר זמן מה, שב הרבי ושאל את תלמידו: "מה מצב התפילות?".

רבי אהרון לייב מפרמישלאן שהיה צדיק גדול אף הוא, השיב לצדיק: "ב"ה זכיתי כמעט לביטול כל הגזירה, אלא שרואה אני כי בשמיים חסר רק זכות אחת אחרונה כדי לבטל הצרה

כמה פעמים אנו יכולים לפגוש אדם באמצע הסופר שביזו אותו על הקינה שעשה או באמצע הכביש שעקפו אותו והנה הנהג השני מטיח בו דברים קשים לעיני כל, ובתגובה הטבעית אנו רוצים להשיב אש, להציל את כבודנו הפגוע, אך לפנינו נקרית הזדמנות פז של ביטול גזירות קשות, נקיות וטהרה כמו יום כיפור! ומה עלינו לעשות? לא להגיב!

סיפר הגאון רבי יצחק דוד גוטפארב זצ"ל בשם הרה"ג רבי בן ציון קריפיס זצ"ל: "פעם אחת, נכנסתי אל חדרו של ה'חפץ חיים' זצ"ל וראיתי אותו יושב על כסא ובוכה בכי תמרורים. לא היה זה בכי קל, אלא התייפחות של ממש. נבהלתי מאד מהמחזה ופניתי אל הרב: "מדוע יבכה הרבי? אולי אוכל לעזור בדבר מה?". ה'חפץ חיים' עצר את הדמעות ואמר לי: "לא תוכל לעזור לי". אך לא נרגעתי: "רבנו, אם חלילה יש גזירה על הרב מהשלטונות, הרי שיש לי קשרים טובים עם אנשי השלטון ואוכל לעזור לבטל הגזירות, ואם ענין של רפואה הדבר - יש לי ב"ה קשרים טובים עם גדולי הרופאים, אולי יש בידי לעזור?".

שתק ה'חפץ חיים' קמעא ואמר: "כתוב בכל הספרים הקדושים שאין כפרה טובה כמו הביזיון, עד כדי שראוי לכל אדם שיחפש אחר משהו שיבזה אותו וישפיל אותו, שבכך יוכל לבוא נקי לפני כסא הכבוד". ואז, נשנק חפץ חיים בקולו ואמר: "ואילו אני, היכן שהנני פונה יש לי כבוד וכבוד ושוב כבוד, ואיך אבוא לפני ב"ת דין של מעלה!?", ושב לבכות. כששמעתי את דבריו, אמרתי לרב: "רבי, אתה צודק, בדבר זה אין אדם בעולם שמסוגל לפגוע או לבזות את הרב, ולא אוכל לעזור".

"אם יהודי היה יודע את מעלת הביזיונות - היה מחפש אנשים בשוק שיבזוהו בתשלום!" - אומר הרה"ק רבי חיים ויטאל זי"ע.

הפזיזות מהשטן!

מהרב שיעיר לאחד החסידים
ומתנהג בצורה לא יפה ופוגע ברוחה
של הקהילה. האדמו"ר השיבו ואמר:
"זיהיתי כבר לפני 15 שנה את
התנהגותו הלא ראויה. וכבר 15 שנה
שאני עומד על קצה לשוני להעיר לו
שהוא נוהג שלא כדין. ועדיין, אף
פעם לא הערתי לו על כך".

”אז למה באמת הרבי לא מעיר לו על כך?”, הוסיף החסיד לשאול, והרבי ענה: ”למרות שאני רואה זאת כבר 15 שנה, עדיין אינני בטוח שלהעיר לו – זו הפעולה הנכונה. עדיין אני מסתפק, שוקל, מתלבט, ובעיקר – מתאפק. לא בוער לי להעיר לו, בוער לי הרבה יותר לעשות את מה שנכון אחר שקילת כל האפשרויות. לכן, אני ממתין עדיין בסבלנות, עד שאדע מה הדבר הנכון לעשות.”

מי שאומר כל מה שעולה לו בלב, מי שמעיר לאשתו בלי לחשוב פעמיים, מי שמוכיח את חבריו בבית הכנסת בלי לחשוב בסבלנות אם אכן הדברים יפלו על אוזניים קשובות - גורם נזק והפסד גדול.

הרב שלמה וולבה זצ"ל עשה שיעור לאברכים מבוגרים שביקשו לשפר את איכות חייהם, ואמר להם: "כדי להיטיב את החיים בבית, על האדם לקבל את הדבר החשוב ביותר: מידת הסבלנות. גם כשמגיעים לבית בערב: לא משנה מה קורה בבית: מריבות, בלאגן, לכלוך, אין אוכל - לא מעירים בחצי שעה הראשונה, לא לאשה ולא לילדים. רק לאחר חצי שעה - יוכיחו".

הם מתארים אחר כמה חודשים כי חייהם השתנו מהקצה אל הקצה, בזכות הסבלנות והאיפוק בבית!.

לבעיות קשות, אך אם יאזור אומץ, ולא ישיב להם תשובה עד שתייעץ עם רבו או תלמיד חכם - רק אז יוכל לפעול נכון, לפי רצון ה' ובישוב דעת.

לכן, אומר ה"נחלת אליעזר": כשעם ישראל התכונן לעשיית העגל, נאמר: "וישכימו ממחרת ויעלו עולות ויגישו שלמים" (לב, ו), אומר רש"י: **"וישכימו-השטן זירזם כדי שיחטאו. הגורם לחטא היה, החיפזון, בלי סבלנות והמתנה, שנאמר: "סרו מהן מן הדרך" - הפיזות מן השטן!.**

יצר הרע נותן לאדם ניסיון בשמיעה או ראייה אסורה, והוא לוחש לאדם: "תביט, תשמע, מהר לפני שזה יגמר", ואז אחר העבירה האדם מתחרט מדוע לא חשב לפני כן.

לכן, אהרון הכהן מנסה לתקן זאת ואומר להם: **"חג לה' מחר"**, מנסה לעכבם, כדי ללמדם לא להקשיב ליצר המסה להחטיא ע"י המהירות!

פעם אחת, נכנס אחד מחסידיו של האדמו"ר מנדבורנא זצ"ל וביקש

עם ישראל ממתין למשה רבנו, לקראת המעמד הגדול - קבלת התורה. משה רבנו עלה להר סיני, ואמר לעם ישראל כי בעוד 40 יום, הוא ירד מההר עם התורה האלוקית. אלא, שלאחר 40 יום, "וירא העם כי בושש משה לרדת מן ההר", משה מתעכב ולא מגיע. אומר המדרש במקום: מיד הגיע השטן ועירבב את העולם. אמר להם לישראל: "משה רבכם היכן הוא?", אמרו לו: "עלה למרום". "יודעים אתם שהוא מת?", אמר השטן, אך ישראל לא השגיחו בו, עד שהראה להם דמות מיטתו, והיו בטוחים שאכן מת.

אומר 'הסבא מנובהרדוק' ("מדרגת האדם"): 'זהו כוחו של השטן, להביא חושך ואפלה, בילבול וערפול המוחות. וכשהאדם מבולבל ומרגיש באפילה, הוא מצייר לו דמיונות כוזבים, וגורם לו לעשת החלטה פזיזה - ומיד הוא מגיע לתהום רבה'. ממשיך הסבא מנובהרדוק ואומר: 'אילו היו ישראל אומרים: "אין מה למהר, נמתין עוד יום אחד ונראה מה נעשה - היו ניצולים מן החטא האיום והנורא הנמצא עימנו לכל הדורות".

אדם מקבל טלפון מפתה מחבריו:
 "אנו יוצאים לנופש של שבוע בבית
 מלון יוקרתי בארץ, ורצינו להזמין
 אותך בחינם, עלינו, אך צריך תשובה
 מיד ועכשיו, אם לא, אנו פונים לחבר
 אחר." אותו אדם נמצא בדילמה
 קשה: מצד אחד הוא מקבל את כל
 התענוג הזה בחינם, אלא שמצד שני,
 הוא לא יודע מה טיבו וכשרותו של
 המלון, ומה המכשולות והבעיות שיש
 בו. אם הוא יפעל בפזיזות, כפי
 שמלחיצים אותו, הוא יוכל להגיע

ההקדשה המרכזית

העלון מוקדש לרפואה והצלחה: ש.ב.מ.
ע.ב.מ. שלמה בן אלה, אלונה בת פלינה,
רימה בת רינה. **זיווג הנזן:** שירן בת חוה,
הודיה בת רבקה. **לע"נ:** יואב בן סלטנת,
ראובן בן חנה, אביטל בת רינה. דניאל בן
ויקטוריה ת.נ.צ.ב.ה

העלוו להצלחת החפץ בעילום שם

דיון משפחתי

חשמלאי שטיפל בלוח החשמל של בית חולים גדול, התחשמל ל"ע, וכדי להציל את חייו, חייב הוא לנתק את זרם החשמל, אלא שאז ינתקו חולים ממכונת ההנשמה. מה יעשה? (והערב נא ג)

תרומה לעלון לזיכוי הרבים

**בנק פאגי (52) סיניף 188. חשבון 58-58-74
לכתוב עבור עלון טוב לחסות בה". יקבל החזר מס**

החידה השבועית !?
שניים שתו משקה -
האחד יברך 'העץ' והשני 'שהכל'?

(אז דאס וועט זיין א גוטע צייט פאר אונדז)
און ער וועט זיין א גוטער
פריינד פאר אונדז - (אויסגעבן) און

**בתרומה לעלון הינך שותף לזיכוי הרבים
של מאות משפחות בכל הארץ!**